

далище на тая партия служаше хотела Клиши, отъ дѣто произлиза и самото име *Клишиени*.

Органитѣ на крайно противоположното мнѣние бѣха: *Народния Трибуна*, *Народния Просвѣтителъ*, *Народния приятелъ* и *Вѣстникъ на Свободнитѣ Хора*. Тая партия засѣдаваше въ *Обществото на Пантеона*, гдѣто публичнитѣ ѝ засѣдания службаха за прикривание на тайнитѣ ѝ събрания.

Слѣдъ остритѣ думи послѣдваха и оскърбления, заплашвания и въззивъ къмъ бунтъ, Директорията бѣше принудена да затвори най-буйнитѣ сборища, за което ѝ даваше право, и даже изрично прѣдписваше конституцията (55, 361 и 362).

Щомъ имъ отнеха възможността да говорятъ, критикитѣ отъ всички партии почнаха да дѣйствуватъ. Отъ двѣ страни крояха заговори срѣщу Директорията. Пръвъ избухна заговора на революционеритѣ.

Главатаря на тоя заговоръ бѣше Бабьофъ редактора на *Народния Трибуна*, началникъ на тѣй нарѣчената секта на равнинитѣ (*égaux*), единъ клонъ отъ хебертизма, който проповѣдваше отмишляването на личната собственостъ и равенството на труда и на богатѣ. За да привлечатъ Монтаняритѣ къмъ бунтовническитѣ си замасли, тѣ извадиха на лице чисто политическа цѣль: възстановяването на конституцията отъ 93 година: тѣ указваха на Сенъ Жуста и Робеспьера, като на свои учители, макаръ че тие послѣднитѣ, както ние знаемъ, бѣха противници на комунизма и на аграрнитѣ мѣропріятия, а на вѣрно биха осѣдили учението, което сега прикриваха съ тѣхното знаме. По тая причина монтаняритѣ, които Бабьофъ бѣше привлякалъ, безъ да ги псвати напълно въ замислитѣ си, прибрзаха да се откажатъ отъ всякаква солидарностъ съ неговото учение.